Pregaria.cat

Entrada

No hi ha visites concertades amb Déu

En Frederic fa dues hores que espera el torn de la visita. Des de les retallades sanitàries la sala d'espera sempre és plena. Ara bé, quan entres la doctora no té cap pressa. Et dedica tot el temps que faci falta. Té cura de tots els detalls, fins de l'estat d'ànim del pacient. És una excel•lent professional i molt bona persona. Tothom en surt content...

En Frederic ja ha vist les imatges de totes les revistes, ha comptat les rajoles i ha mirat el rellotge tantes vegades que al final se l'ha tret i se l'ha ficat a la butxaca. I ara pensa "*Ni el Papa, ni Déu ens farien esperar tanta estona*".

Home!... Frederic, el Papa potser sí que et pot fer esperar, perquè porta a les seves mans tantes coses, que seria normal que trigués una estona, no creus? Però Déu no té cap llista d'espera ni visites concertades.

Sabem per la nostra fe rebuda que Déu ens habita, i potser alguns cops ho sabem també perquè en tenim experiència. Ell és arreu. De forma especial en les persones, fetes a la seva imatge i semblança. No hi és ni absent ni adormit. Ell estima tot el que ha creat, és l'Abba Pare, universal, i Ell mateix ha inspirat una certa definició: Ell és AMOR.

És clar que aquesta realitat et provoca molts problemes, especialment mentals, si reflexiones sobre què passa en el món.

Ell no és en tu per aclarir-te les preguntes de la filosofia i els dubtes de la teologia. Ell t'estima i confia que en diàleg amb altres et puguis anar aclarint a nivell mental. T'estima. No sols t'estima a les hores i en els temps que tu li dónes de visita, perquè ja sap que especialment en els dies laborables tu vas de bòlit. Per molt tens i angoixat que vagis, per molt buit i abandonat que et sentis, per molts interrogants i neguits que visquis... Ell hi és i t'estima. No vol ser un succedani de les pastilles tranquil•litzants. Oi que ho entens? Les pastilles són això: pastilles... i Déu no és cap pastilla. Sempre t'acompanya. Només et cal una mirada interior, més enllà de les paraules, i un senzill acte de fe. La majoria de vegades no passa res. Algunes vegades passa alguna cosa. Poques vegades el que passa ressona en la teva estructura sensible.

Ara han obert la porta i surt la doctora: *Frederic Martínez, si us plau*. Que bé!! Ja era hora. En ella també hi és Déu. I en tu. És que Déu és molt especial, és únic, i estima molt especialment les persones. (Jesús Renau sj.)